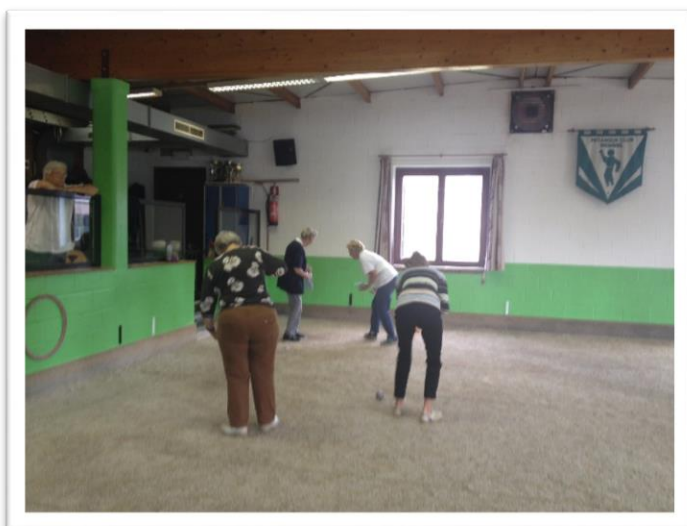

Clubkampioenschap petanque

Zodra de uitnodiging voor dit kampioenschap in de bus valt, begint de fantasie van vele petanqueclubleden op hol te slaan: “Dit jaar word ik kampioen! Niemand zal het beter doen! Eindelijk is het mijn beurt!”. En vandaag is het dan zover. Met 25 deelnemers staan we te popelen van ongeduld: 13 mannen en 12 vrouwen. Berthe kan spijtig genoeg niet deelnemen wegens schouderproblemen.

Een samenkomst van de petanqueclub is altijd een bijzonder gezellige bedoening. Adrien en Francis (we missen Magda) fronsen als plichtsbewuste organisatoren het voorhoofd en de anderen maken plezier bij een gezellige babbel en een warme kop koffie. Francine van Wemmel zorgt daar al jaren voor. (Voor de koffie, niet voor die gefronste voorhoofden.)

Iets na 10.00 uur geeft Adrien de samenstelling van de wedstrijden vrij en onmiddellijk zit de spanning er in. De cochonette maakt de eerste beweging en dan is het aan de spelers om dat doel zo dicht mogelijk te benaderen. In West-Vlaanderen spreekt men van het ‘zwintje’ (West-Vlaamse vertaling van cochonette of petit cochon, alias klein zwijn). Ik ben nog altijd op zoek naar een betere Nederlandstalige vertaling, maar ik moet helaas passen.

Vermits het niet regent maar emmers water giet, moeten we binnen spelen en daar zijn maar tien banen. En vermits we er 12 nodig hebben (25 gedeeld door 2 is nog altijd 12,5) moeten er dus enkele mensen wachten om aan die eerste match te beginnen. Tegen 12.00 uur heeft iedereen zijn spelletje afgewerkt en kan het ernstige werk beginnen: de warme maaltijd. De organisatie heeft samen met het bestuur van de Seniorenclub gezorgd voor kip met sla en paddenstoelen en gebakken aardappelen en dat gaat er niet in als zoete broodjes, maar als heel

lekkere kip.

Na het middagmaal begint de tweede ronde, even spannend als de eerste. Het komt er op aan om zoveel als mogelijk spelletjes met zo'n groot mogelijk verschil in punten te winnen. Bij die tweede ronde wordt al sterk gerekend om voldoende punten te sprokkelen voor de halve

finale. Iedereen is wat meer gespannen en dat merk je af en toe aan de afstand tussen de ballen en het 'zwientje'. Maar de pret is er niet minder om. Iedereen geniet met volle teugen.

Na de tweede ronde trakteren Rita en Adrien met een stuk taart op hun 50-jarig huwelijksjubileum. 50 jaar is een prestatie op zichzelf en alle 'petanquers' weten dat punten sprokkelen in een huwelijk veel moeilijker is dan punten scoren bij het petanquespelen. Iedereen is in de wolken over de bakkunst van Rita; echt lekker en veel beter dan de kookprogramma's van alle TV-zenders samen.

De derde ronde moet definitief uitsluitsel brengen over wie deelneemt aan de halve finales. Enkelen hebben hun dromen van na de uitnodiging al opgeborgen. Zij weten dat het niet voor dit jaar zal zijn. Angèle, Cecile, Nicole en Gilberte zijn de gegadigden bij de dames; Jean-Pierre, Leo, Herman en Pol verdedigen de eer van de heren (ik dacht bijna de heer van de eren te schrijven). De spanning stijgt en het rumoer eveneens. Iedereen begint zijn pronostiek te maken en selecteert zijn kampioen. Bij de dames wordt het tot grote fierheid van Erik zijn Cecile en Arlette stoeft met haar Jean-Pierre, die de titel bij de heren wegkaapt. Zowel Seniorenclub KBC als Petanqueclub Wemmel hebben een geschenkje voor de kampioenen. Reinold heeft zelfs nog een kleine attentie voor alle deelnemers.

Voor iedereen zijn er nog broodjes, maar het is vooral de gezellige babbel achteraf die ons allemaal blijft boeien. We zijn gelukkig met de kampioenen, maar we genieten nog veel meer van de vrienden rondom ons. En als Adrien iedereen bedankt en

uitkijkt naar volgend jaar, zijn er enkelen die zeggen dat het volgend jaar niet moet zijn, maar volgende week. Elke dinsdag is deze toffe bende immers samen om plezier te maken. Misschien zien we u volgende dinsdag wel?